

paafaldende Modsatning til de 200,000 Kr., som man maa udlåne i en Ejendom. Det er jo velbekendt, at saa smaa Obligationer ere meget uvelkomne for alle Folk, der have at gøre med Køb og Salg, Opbevaring og Transport af saadanne Kreditforeningobligationer, og da det jo ikke var nogen Skade til, om mindre formuende Folk ikke anlagde deres Sparepenge netop i denne Kreditforening — thi uagtet jeg rigtignok mener, at den kan vise sig lige saa betryggende som nogen anden, er det dog en Kreditforening af en ganske særegen Slags — vilde jeg finde det rigtigere, at man satte 500 Kr. som Minimum, hvis man ikke vil sætte endnu mere, som det mindste Beløb for Kasseobligationers Storrelse. I samme Paragraf Litra h, staar der, at der af de Laan, som ikke ved ordinær eller ekstraordinær Amortisation ere tilbagebetalte senest i den 50de halvjaarlige Termin efter deres Udbetaling, skal i hver af de paafølgende Terminer betales Afdrag svarende til mindst $\frac{1}{10}$ af deres Restgæld i nævnte Termin. Jeg tror, at de tre Ord „ordinær eller ekstraordinær“ ikke have nogen Betydning, men det har jo mindre at sige, om de staa der eller gaa ud. Derimod forekommer det mig, at naar dette Litra skal bringes i Overensstemmelse med det umiddelbart ovenover staaende Litra g, der angaar de 2 pCt. aarligt til Reserve- og Amortisationsjonden, burde der staa, at dette Afdrag af mindst $\frac{1}{10}$ af Restgælden efter de 25 Aars Forløb skal finde Sted, dersom der da henholdt over 10 pCt. ubetalt, thi jeg kan ikke se rettere, end at Laantagerne i modsat Fald ville komme til at betale mindre i de sidste 5 Aar, end de vilde komme til at betale under ordinære Forhold. Efter Litra i tør der altsaa dog i denne Kreditforening være Afdelinger. Jeg vilde dog hellere slutte mig til Regeringsforslaget, efter hvilket der ikke skal kunne være flere Afdelinger i denne Kreditforening, thi jeg tror heller ikke, at den egner sig til at have forskellige Afdelinger. Regeringens Forslag motiverer Forbudet dermed, at der ikke maa ske noget til Skade for Kasseobligationsejernes Sikkerhed. At en vis regnskabsmæssig Inddeling kunde finde Sted, som ikke berører Kasseobligationernes Ejeres Interesser, skal jeg indrømme, men jeg er ikke sikker paa, at disse Interesser lades uberørte

ved den Bestemmelse, der findes her i Litra i. Jeg tror tværtimod, at ved Udtrædelsen af vedkommende Afdeling ville Ejerne af Foreningens Obligationer dog blive berørte, eftersom ifølge Litra i Medlemmerne — og det maa ganske sikkert forstaaes som alle Medlemmerne, uden Henhyn, til om de ere optagne i forskellige Afdelinger — ere solidarisk ansvarlige over for Obligationsejerne. Jeg skal hermed standse, idet jeg ligesom den foregaaende ærede Taler meget vilde ønske, at denne Lov maatte nyde Fremme og komme ud i en nær Fremtid. Jeg føler mig fuldt overbevist om, at saaledes som den nu foreslaas, vil den kunne vedtages, uden at Folketinget behøver at gøre sig Sorger for, at det skulde have været med til at skabe et Institut, som kunde medføre Kalamiteter for Køberne af de Obligationer, der udstedes af det, naturligvis forudsat, at Loven og dens Burderingsregler udføres i den Aand, hvori den gives. Jeg er endog mest tilbøjelig til at tro, at man er gaaet for vidt i Indskrænkninger, og det fortaar jeg ogsaa, at den ærede sidste Taler var. Da jeg første Gang læste Landstingets Forslag, forekom det mig, at man her var meget nær ved at hælde Baret ud med Vandet, saaledes at denne Kreditforening ikke vilde byde Fabriks-ejerne nogen væsentlig Fordel, ud over, hvad de kunne faa hvilket som helst andet Sted og i adskillige af de allerede bestaaende Kreditforeninger; men naar der hos de paagældende alligevel er den Stemning, at de dog hellere vilde have Loven om disse Begunstigelser med de Betingelser, her opstilles, end slet ikke, og altsaa mene at kunne arbejde med disse indskrænkede Bestemmelser, er der jo saa meget mere Tilskyndelse for os til at opfylde Ønsket, eftersom der da, som af mig forment, ikke — som tidligere — er forbundet nogen Risiko eller Ansvar dermed.

Scharling: Ogsaa jeg kan i det væsentlige slutte mig til de Udtaleser, der fremkom fra den ærede første Taler. Det forekommer mig, at det andet Ting ved Behandlingen af det foreliggende Lovforslag vel meget har været paatage sig et Formynders standpunkt, som det ganske sikkert ikke har været dette Tings Mening, at Lovgivningsmagten skulde stille sig paa over for disse